

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 2Co/15/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6912212479
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Antalová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6912212479.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Antalovej a členov senátu JUDr. Jany Novotnej a JUDr. Jozefa Zlochu v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO 35807598, zast. Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO 36964421, proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné nám. 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu v Revúcej č. k. 4C/72/2014-59 zo dňa 11.02.2015, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.
Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd v Revúcej (ďalej len „okresný súd“) napadnutým rozsudkom č. k. 4C/72/2014-59 zo dňa 11.02.2015 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť náhradu škody vo výške 175,00 Eur a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 442,56 Eur z titulu zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom okresného súdu. Tvrdený nesprávny úradný postup okresného súdu mal spočívať v tom, že okresný súd ako exekučný súd v exekučnej veci v zákonnej lehote 30 dní od doručenia žiadosti nerozhodol o zmene súdneho exekútora. Náhradu trov konania žalovanému nepriznal. Okresný súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s písomnými podaniami účastníkov konania, ako aj s ich prílohami a exekučným spisom Okresného súdu Revúca sp. zn. 4Er/2041/2008, pôvodne vedenom na Okresnom súde Rimavská Sobota pod sp. zn. 1Er/1598/2005. V konaní zistil, že žalobca podal návrh na vykonanie exekúcie voči povinnému Gejzovi Ferkovi, ktorý bol doručený súdnemu exekútorovi 08.12.2005, ktorým dňom začalo exekučné konanie, pričom exekučným titulom bola notárska zápisnica o uznaní právneho záväzku a súhlas s exekúciou zo dňa 10.07.20105 spísaná notárom JUDr. Ondrejom Ďuriačom. Súdny exekútor požiadal podaním doručeným súdu 21.12.2005 o vydanie poverenie na vykonanie exekúcie. Poverenie bolo vydané dňa 21.02.2006. Písomným podaním zo dňa 28.10.2009 doručeným Okresnému súdu v Rimavskej Sobote dňa 02.11.2009 žalobca ako oprávnený požiadal o zmenu súdneho exekútora a žiadal, aby exekúciu vykonával JUDr. Rudolf Krutý. Okresný súd Rimavská Sobota postúpil predmetný návrh Okresnému súdu v Revúcej dňa 15.12.2009. Okresný súd v Revúcej vyzval dňa 08.01.2010 súdneho exekútora na vyjadrenie k návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora a vyčíslenie trov exekúcie. Dňa 21.01.2010 sa súdny exekútor vyjadril k návrhu a predložil vyčíslenie trov exekúcie, ktoré vyjadrenie doručil Okresnému súdu Rimavská Sobota, ktorý ho dňa 12.02.2010 postúpil Okresnému súdu Revúca. Okresný súd Revúca Uznesením č. k. 4Er/2041/2008-18 zo dňa 29.06.2010 exekúciu zastavil a zaviazal oprávneného nahradiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie. Proti tomuto rozhodnutiu podal oprávnený odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici Uznesením č. k. 13CoE/324/2011 zo dňa 28.10.2011 tak, že toto

rozhodnutie potvrdil. Okresný súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že návrh žalobcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, ktorý si uplatnil z titulu nesprávneho úradného postupu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) nie je dôvodný, a preto žalobu zamietol. Pokiaľ si žalobca uplatňoval náhradu škody a nemajetkovej ujmy z dôvodu, že v exekučnom konaní došlo k nesprávne úradnému postupu, ktorý mal spočívať v tom, že o návrhu na zmenu súdneho exekútora nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenej lehote. Okresný súd uviedol, že novelou Exekučného poriadku s účinnosťou od 01.09.2005 došlo k zmene spočívajúcej v zavedení povinnosti súdu rozhodnúť o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora do 30 dní od jeho doručenia. Z dokazovania vykonaného v predmetnom konaní, okresný súd zistil, že v predmetnom prípade exekučný súd o žiadosti súdneho exekútora nerozhodol v zákonom predpísanej lehote. Poukázal však na ustálenú judikatúru Ústavného súdu SR, v zmysle ktorej nie každé nedodržanie zákonnej lehoty predstavuje automaticky neopodstatnený prietah v konaní (napr. I. ÚS 16/2002). Okresný súd poukázal v tejto súvislosti tiež na ustálenú judikatúru Ústavného súdu SR (napr. I. ÚS 42/01, I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, II. ÚS 57/01), ktorú Ústavný súd SR opätovne potvrdil v rozhodnutí týkajúcom sa práve sťažovateľa Pohotovosť, s. r. o., podľa ktorej „... nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, II. ÚS 57/01.“ Okresný súd ďalej v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/448/2013 zo dňa 09.07.2014, v ktorom v skutkovo obdobnej veci žalobcu na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom poukázal na závery Ústavného súdu SR, ktorý neakceptuje možnosť liberácie štátu z dôvodu nadmerného množstva vecí, resp. zaťaženia súdov, pričom tieto (závery) majú svoj základ v „štandardnej“ situácii. Ústavný súd sám konštatoval (napr. II. ÚS 245/2013), že táto doktrína platí i naďalej v prípadoch relevantne odlišných od hromadných vecí navrhovateľa. Vo vzťahu k navrhovateľovi sa však doktrína modifikuje a je preto možné z ústavného hľadiska akceptovať relatívnu dlhšiu dobu trvania konaní, ktorých veľké množstvo zvyšuje faktická zložitosť vecí z dôvodov, ktoré vyplývajú zo správania samotného navrhovateľa. Ústavný súd za významné označil, že v dotknutých prípadoch hromadných podaní sa nejedná o osobno-statusový spor, pracovný spor, či inak existenčnú vec pre navrhovateľa, ako i skutočnosť, že povinnosť všeobecného súdu vysporiadať sa so všetkými návrhmi navrhovateľa sa nevyhnutne dostáva do konkurencie s povinnosťou poskytnúť súdnu ochranu v primeranej dobe aj ostatným účastníkom iných konaní, ktorí sa v identickom čase tiež domáhajú súdnej ochrany. Okresný súd poukázal na to, že z jeho rozhodovacej činnosti je mu známe, že žalobca už roky podáva na súdy Slovenskej republiky, nevynímajúc Okresný súd Revúca, veľké množstvo návrhov na vykonanie exekúcie, preto musí počítať aj s určitých administratívno-technických zdržaním pri vybavovaní jeho návrhov v predmetných exekučných konaniach, a to aj s ohľadom na povinnosť súdu poskytnúť ochranu v primeranej dobe aj ostatným účastníkom iných konaní. V predmetnej exekučnej veci exekučný súd po doručení návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora si zadovážil vyčíslenie trov exekúcie aj vyjadrenie súdneho exekútora k návrhu, pričom okresný súd poukázal na to, že oprávnený podal návrh na zmenu súdneho exekútora na Okresný súd Rimavská Sobota, hoci v tom čase bol už skoro rok miestne príslušný na vykonávanie predmetnej exekučnej veci Okresný súd Revúca. Uvedený návrh na zmenu súdneho exekútora bol Okresnému súdu Revúca postúpený 15.12.2009 a k uskutočneniu úkonu exekučného súdu fakticky došlo po cca 3 týždňoch od postúpenia návrhu oprávneného. Po doručení vyčíslenia trov exekúcie exekučný súd s odstupom cca 4 mesiacov ex offo exekúciu zastavil. Túto dobu okresný súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti nepovažoval za neprimerane dlhú na rozhodnutie vo veci, najmä s prihliadnutím na to, že došlo k opätovnému preskúmvaniu podmienok exekúcie a súladu exekučného titulu so zákonom. Okresný súd poukázal na ustálenú judikatúru Ústavného súdu SR, v zmysle ktorej je exekučný súd oprávnený a povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania a to nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, a to napr. aj pre účely zistenia existencie dôvodu, pre ktorý by bolo potrebné už začaté exekučné konanie zastaviť, pričom exekučný súd tak môže urobiť na návrh účastníka konania, ako aj bez návrhu. V činnosti súdu, pri ktorej došlo v súvislosti s návrhom oprávneného na zmenu súdneho exekútora aj k opätovnému preskúmvaniu materiálnej a formálnej vykonateľnosti exekučného titulu a zisteniu dôvodu zastavenia exekúcie, boli podľa konštatovania okresného súdu úkony exekučného súdu vykonávané dostatočne rýchlo a efektívne a nedošlo v jeho činnosti k žiadnym prietahom v konaní, a tým ani k nesprávne úradnému postupu, ktorý by mohol viesť ku vzniku škody na strane oprávneného. Keďže exekučný súd v predmetnej exekučnej veci postupoval bez zbytočných prietahov v konaní a jeho postup v konaní z hľadiska rýchlosti rozhodovania nemožno kvalifikovať ako nesprávny úradný

postup, ktorý by zakladal nárok na náhradu škody alebo nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z., okresný súd žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol. Pre nesplnenie už prvej podmienky pre priznanie nároku na náhradu škody nebolo potrebné sa splnením, resp. nesplnením ďalších podmienok dôvodnosti nároku žalobcu - teda vznikom škody a existenciou príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody zaoberať. Okresný súd súčasne konštatoval, že k žalobcom tvrdenej majetkovej ujme malo dôjsť v priebehu exekúcie, ktorá od jej počiatku nebola vedená v súlade so zákonom a v ktorej spravovaná pohľadávka nemohla byť v súlade so zákonom úspešne vymožená, a to práve a len z dôvodu zavinenia na strane oprávneného. Uplatnenie nároku na náhradu škody, ktorá mala oprávnenému takýmto spôsobom vzniknúť, ak by jej vznik aj bol preukázaný, bolo by nutné posúdiť ako šikanózný výkon práva v rozpore s dobrými mravmi, ktorému nemožno priznať právnu ochranu (§ 3 Občianskeho zákonníka).

Proti rozsudku okresného súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie. Žiadal napadnutý rozsudok okresného súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. V odvolaní namietal, že riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi, súd preto nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v neprítomnosti žalobcu. Ďalej s poukazom na § 15 O. s. p. namietal, že upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudca, ktorému bola vec pridelená je z pojednávania a rozhodovania veci vylúčený. Okolnosť, že krajský súd nevezhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že tohto sudcu nemožno považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto, že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Nie je preto prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. Konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Žalobca ďalej namietal, že pred vynesením rozsudku nebol oboznámený s písomnými vyjadreniami žalovaného k žalobe, ani so súdom vykonanými listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise. Súd tak porušil právo žalobcu na kontradiktórny súdny proces. Súd sa podľa odvolateľa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že žalobcom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prieťahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je podľa odvolateľa dôležité skúmať nielen samotný moment, kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi. Aby prvostupňový súd mohol konštatovať, že v príslušnom exekučnom konaní sa nevyskytol nesprávny úradný postup, je potrebné zisťovať aj moment skutočného doručenia riadneho poverenia, resp. rozhodnutia o žiadosti na vydanie poverenia. Ďalej namietal, že neboli splnené zákonné podmienky na rozhodnutie bez nariadenia pojednávania a okresný súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia dôvodov určil sám. V konaní boli podľa žalobcu preukázané všetky zákonné podmienky pre vznik nároku na náhradu škody, súd však zamietol žalobu z dôvodu jej nedôvodnosti napriek tomu, že zistil nedodržanie príslušnej zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiadne objektívne udržateľné dôvody. Napadnutý rozsudok odvolateľ označil za nepreskúmateľný, pretože sa vôbec nezaobrá uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmom. V odvolaní zároveň namietal, že prvostupňový súd bol povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o jeho návrhu na prerušenie konania osobitne rozhodnúť.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní v zmysle § 212 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p., pretože nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie vykonané prvostupňovým súdom. Rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený v zmysle § 211 ods. 1 a § 156 ods. 1, 3 O. s. p., čo bolo oznámené na úradnej tabuli Krajského súdu v Banskej Bystrici dňa 02.06.2016, pričom napadnutý rozsudok okresného súdu bol odvolacím súdom podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správne potvrdený.

Podľa § 3 ods. 1 a 2 Zákona č. 514/2003, (1) štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

(2) Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 9 ods. 1 a 2 Zákona č. 514/2003 Z. z., (1) štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinností orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

(2) Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p., (1) odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

(2) Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po preskúmaní veci z dôvodov uvedených v odvolaní dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné vyhovieť.

Zo spisu okresného súdu vyplýva, že žalobca sa žalobou voči žalovanému domáhal zaplataenia vyčíslenej náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy tvrdeným nesprávnym postupom exekučného súdu v exekučnom konaní, keď v exekučnej veci v zákonnej lehote 30 dní od doručenia žiadosti v zmysle § 44 Exekučného poriadku nerozhodol o zmene súdneho exekútora. Žalobca navrhol vykonať dokazovanie konkrétnym exekučným spisom exekučného súdu. Priamo v žalobe žalobca vzniesol námietku zaujatosti všetkých sudcov okresného súdu, o ktorej rozhodol nadriadený súd tak, že zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania prejednávanej veci nevylúčil. Okresný súd doručil návrh žalobcu žalovanému na vyjadrenie a obidvom účastníkom konania doručil písomné poučenie účastníka konania, okrem iného aj podľa § 120 ods. 4 O. s. p. Na svojej úradnej tabuli okresný súd v zmysle § 156 ods. 3 O. s. p. riadne a včas oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku; po uplynutí 5-dňovej zákonnej lehoty okresný súd následne vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania a rozsudok verejne vyhlásil, o čom svedčí zápisnica o verejnom vyhlásení rozsudku. K spisu okresného súdu je pripojený v napadnutom rozsudku uvedený exekučný spis č. k. 4Er/2041/2008. V tomto exekučnom konaní mala byť žalobcovi podľa návrhu vo veci samej nesprávnym úradným postupom exekučného súdu spôsobená tvrdená škoda a nemajetková ujma.

Žalobca v odvolaní proti rozsudku okresného súdu navrhol tento zrušiť s prihliadnutím na jeho argumentáciu uvedenú v odvolaní a s prihliadnutím na ním tvrdené procesné chyby. Vzhľadom na charakter uplatnených odvolacích námietok žalobcu je potrebné zdôrazniť, že odvolací súd je viazaný konkrétnymi odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O. s. p.). V prejednanom prípade je zrejmé, že pravdepodobne z dôvodu predkladania enormného množstva typových odvolaní žalobcom na rôzne súdy, odvolacie dôvody nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku okresného súdu. Odvolanie žalobcu obsahuje zhrnutie rozličných dôvodov reagujúcich na rôzne dôvody zamietnutia návrhov na začatie konania prvostupňovými súdmi SR v obdobných veciach. V odvolaní odvolateľ namieta nedodržanie lehoty na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenie na vykonanie exekúcie, v žalobe však namieta nesprávny úradný postup pri rozhodovaní o žiadosti o zmene súdneho exekútora. Poukazuje na skutočnosť, že neboli splnené podmienky pre rozhodnutie bez nariadenia pojednávania, zároveň však namieta, že súd vec prejednal v jeho neprítomnosti bez toho, aby na to boli splnené zákonné podmienky. V odvolaní je tak viacero rozporov a protirečení (o. i. odvolateľ namieta, že požiadal o odročenie pojednávania, resp. žiadal zrušiť

termín pojednávania, hoci takúto žiadosť okresnému súdu nepodal; namietal, že okresný súd nemohol rozhodovať vo veci samej, pretože v rovnakom rozhodnutí rozhodol o žalobcovom návrhu na prerušenie konania tak, že návrh zamietol, hoci v prejednávanej veci žalobca návrh na prerušenie konania vôbec nepodal; žalobca súdu pripisuje závery, ktoré tento v odvolaní napadnutom rozhodnutí nevysslovil).

Odvolací súd viazaný odvolacími dôvodmi preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalobcu smerujúce voči konkrétnym záverom okresného súdu uvedeným v napadnutom rozhodnutí, ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozsudkom. V plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi okresného súdu a v zmysle § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. na ne v celom rozsahu odkazuje. Okresný súd na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenia právneho predpisu a vec správne právne posúdil. Záver okresného súdu o nenaplnení predpokladu zodpovednosti žalovaného za škodu je správny, pretože žalobca nepreukázal ním tvrdený nesprávny úradný postup exekučného súdu v spornom exekučnom konaní. Vzhľadom na viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O. s. p.) sa pri posudzovaní veci krajský súd zaoberal len námietkami odvolateľa a procesným postupom okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 O. s. p.).

Odvolaciu námietku, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca nepovažuje odvolací súd za dôvodnú. Tvrdenie o vylúčení zákonného sudcu z prejednávania a rozhodnutia veci založil žalobca na argumentácii, že tento je sudcom rovnakého súdu, ktorý mu ako exekučný súd svojím nesprávnym úradným postupom mal spôsobiť uplatnenú škodu. Súdna prax dospela k ustálenému záveru, že dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá samotná skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaný je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Nc/14/2010 zo dňa 31.05.2010); dôvodom na vylúčenie sudcu bez ďalšieho nie je ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý podľa tvrdení žalobcu svojím nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť žalovaného za majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu (napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cd/201/2013 zo dňa 19.06.2013, sp. zn. 3Cdo/102/2013 zo dňa 11.03.2013 a 3Cdo/202/2013 zo dňa 12.09.2013). Obdobne možno poukázať aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 23.06.2013 sp. zn. 7Cdo/141/2013, podľa ktorého: „Dôvod na vylúčenie sudcu (§ 14 ods. 1 O. s. p.) nezakladá sama skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, ktorej žalovaný je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (viď napr. uznesenie NS SR z 31.05.2010 sp. zn. 3Nc/14/2010). Dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne svojím nesprávnym úradným postupom v inej veci založil zodpovednosť žalovanej za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2013 Z. z.“. Rovnako možno poukázať aj na obdobnú rozhodovaciu prax v Českej republike pri zhodnej právnej úprave (napr. uznesenie NS ČR sp. zn. 31Nd/209/2009 zverejnené pod č. 65/2010 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek). O žalobcom vznesenej námietke zaujatosti zákonného sudcu riadne rozhodol nadriadený súd s tým, že zákonnú sudkyňu z prejednávania a rozhodovania veci nevylúčil. Zo spisu okresného súdu súčasne vyplýva, že uznesenie nadriadeného súdu rozhodujúceho námietke zaujatosti (uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 17NcC/39/2014-27 zo dňa 08.10.2014) bolo účastníkom riadne doručené. Iné, resp. nové dôvody zaujatosti zákonného sudcu žalobca v odvolaní neuviedol.

Odvolacia námietka žalobcu, že mu okresný súd vyhlásením rozsudku bez nariadenia pojednávania a vykonaním dokazovania exekučným spisom v jeho neprítomnosti odňal možnosť konať pred súdom a porušil tak jeho právo na kontradiktórne konanie, rovnako nie je dôvodná. Okresný súd rozhodol bez nariadenia pojednávania v súlade so zákonom, pretože v prejednávanej veci sa jedná vzhľadom na predmet konania o drobný spor (§ 115a ods. 2 O. s. p. v spojení s § 200ea ods. 1 a 2 O. s. p.). Zo spisu vyplýva, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku okresný súd riadne a včas oznámil na svojej úradnej tabuli (§ 156 ods. 3 O. s. p.). Zákonným postupom okresného súdu nemôže dôjsť k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom; k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom nedošlo ani v rámci dokazovania. Okresný súd vykonal dokazovanie mimo pojednávania (§ 122 ods. 1 O. s. p.), toto však pozostávalo len v oboznámení sa s exekučným spisom a listinami v ňom obsiahnutými, ktorý ako dôkaz navrhoval vykonať samotný žalobca priamo v žalobe. Žalobca bol účastníkom uvedeného exekučného konania, a teda obsah exekučného spisu z hľadiska tvrdených skutočností o dobe od podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ako aj návrhu na zmenu súdneho exekútora, až do rozhodnutia exekučného súdu mu bol nepochybne známy, nakoľko z exekučného spisu

vyplýva, že všetky rozhodnutia v exekučnom konaní boli žalobcovi riadne doručené. Iné dokazovanie okresný súd vo veci nevykonával.

Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že okresný súd bol povinný pred rozhodnutím vo veci samej právoplatne rozhodnúť o žalobcom podanom návrhu na prerušenie konania, túto námietku odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú, keďže žalobca v konaní pred okresným súdom takýto návrh nepredložil. Rovnako nekorešpondujúca s obsahom súdneho spisu bola aj námietka odvolateľa, že okresný súd rozhodol napriek tomu, že žalobca požiadal o odročenie pojednávania.

Pokiaľ žalobca namietal záver okresného súdu o nenaplnení zodpovednosti žalovaného za škodu z dôvodu, že žalobca nepreukázal tvrdený nesprávny úradný postup exekučného súdu v spornom exekučnom konaní, odvolací súd považoval aj túto námietku za nedôvodnú. Nesprávny úradný postup exekučného súdu v konaní mal podľa žalobcu spočívať v tom, že exekučný súd nerozhodol o zmene exekútora v zákonnej 30-dňovej lehote. Odvolací súd poukazuje na to, že okresný súd vo svojej podstate vec správne právne posúdil, na predmetný prípad správne aplikoval príslušné ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z., pričom po vykonaní dôkazu oboznámením sa s predmetným exekučným spisom dospel k záveru, že nedošlo k namietanému nesprávnemu úradnému postupu a zo strany žalobcu bola žaloba podaná bezdôvodne. Aj keď exekučný súd o zmene exekútora nerozhodol do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na jeho zmenu, dĺžka exekučného konania od žiadosti o zmenu súdneho exekútora do rozhodnutia nie je takej povahy, aby bolo možné v danej veci vysloviť porušenie práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Okresný súd správne dospel k záveru, že nešlo o nesprávny úradný postup spočívajúci podľa tvrdenia navrhovateľa v existencii prietahov v predmetnom exekučnom konaní ako jedného z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Odvolací súd poukazuje na to, že z judikatúry Ústavného súdu SR vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR (I. ÚS 48/03, III. ÚS 59/05). Či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR sa zohľadňujú štyri základné kritériá, a to právna a faktická zložitosť veci, správanie sa účastníkov súdneho konania, postup samotného súdu a význam veci pre účastníka. V predmetnom prípade je významná tá skutočnosť, že žalobca pred okresným súdom inicioval značne vysoký počet exekučných konaní (jedná sa o stovky až tisíce exekučných konaní). Aj keď zaťaženosť súdu a nadmerné množstvo vecí, v ktorých musí zabezpečiť súdne konanie, nie je dôvodom, ktorý by zbavoval súd, resp. štát zodpovednosti za zbytočné prietahy v konaní, je nevyhnutné vziať uvedený fakt do úvahy a to vo vzťahu ku kritériám posudzovania prietahov a v záujme ochrany práv a slobôd iných. Povinnosť všeobecného súdu vysporiadať sa s veľkým množstvom podaní žalobcu zvyšuje faktickú zložitosť veci z dôvodov, ktoré vyplývajú zo správania žalobcu. V takýchto prípadoch je možné aj z ústavného hľadiska akceptovať relatívne dlhšiu dobu trvania konania. Povinnosť okresného súdu vysporiadať sa so všetkými návrhmi žalobcu sa tak nevyhnutne dostáva do konkurencie s povinnosťou tohto súdu poskytnúť súdnu ochranu bez zbytočných prietahov a v primeranej dobe aj ostatným účastníkom iných konaní, ktorí sa pred dotknutým súdom uchádzajú o súdnu ochranu (napr. II. ÚS 64/97). Zároveň je potrebné poukázať na to, že zbytočné prietahy v konaní je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na v zákone ustanovenej lehoty na vykonanie tohto ktorého úkonu súdu. Nedodržanie takejto lehoty automaticky nevyvoláva porušenie základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. Odvolací súd vo vzťahu k namietaným lehotám okresným súdom poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR II. ÚS 245/2013, IV. ÚS 606/2012, v ktorých ústavný súd konštatoval, že vzhľadom na okolnosti daného prípadu, keď je známe, že žalobca zaťažil prvostupňový súd či súdy veľkým počtom podaní, musel počítať s určitým technicko-administratívnym zdržaním na strane všeobecného súdu, ktoré spôsobilo, že o jeho žiadosti či návrhu bolo rozhodnuté s určitým časovým odstupom, na čo správne poukázal v odôvodnení napadnutého rozhodnutia aj okresný súd. Odvolací súd uvádza, že vo vzťahu k žalobcom tvrdeným prietahom sa nevedelo žiadne disciplinárne konanie, neriešila sa sťažnosť na prietahy v konaní ani nerozhodoval Ústavný súd SR či Európsky súd pre ľudské práva. V zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 01.01.2013 by len takéto podklady boli relevantné pre priznanie žalobcom uplatnených nárokov. V predmetnej veci nešlo o neodôvodnenú nečinnosť všeobecného súdu, keď nedodržanie zákonnej lehoty bolo priamo podmienené a spôsobené činnosťou žalobcu. Práve táto okolnosť je tou, ktorá vyvracia záver žalobcu, že súd konal s prietahmi, nesústredene, nekoordinovane. Práve naopak, súd musel konať koordinovane a sústredene aj vzhľadom na množstvo podaní žalobcu, keď vo všetkých veciach vzniesol námietku zaujatosti sudcov okresného súdu, o ktorých musel nadriadený súd rozhodnúť v zákonnej lehote 10

dní, pričom námietky boli smerované voči všetkým súdom v obvode Krajského súdu Banská Bystrica. Rozhodnutie okresného súdu je preto potrebné považovať za vecne správne. Pre úplnosť je potrebné uviesť, že pokiaľ žalobca v odvolaní namieta, že súd sa dopustil viacerých omylov ohľadne namietaných lehôt, odvolací súd konštatuje, že žalobca namieta v odvolaní lehoty vo vzťahu k vydaniu rozhodnutia o poverení, resp. o zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia, ktorá námietka je irelevantná, keďže v tejto veci sa žalobca domáhal podanou žalobou odškodnenia v dôsledku nedodržania lehoty na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora.

Žalobca napokon v odvolaní namieta aj nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktorý sa podľa neho vôbec nezaoberal uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmom. Túto námietku rovnako odvolací súd odôvodnil ako nedôvodnú, keďže žalobca nepreukázal jeden z kumulatívnych obligatórnych predpokladov zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci - nesprávny úradný postup exekučného súdu a už aj nesplnenie čo i len jednej z viacerých podmienok zodpovednosti za škodu, ktoré musia byť splnené kumulatívne, má za následok zamietnutie žaloby. V súlade so zásadou hospodárnosti konania by preto nebolo ani potrebné, aby sa okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku osobitne a podrobne zaoberal splnením ďalších podmienok zodpovednosti za škodu. Táto skutočnosť preto nespôsobuje nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd nepovažoval odvolacie námietky žalobcu za dôvodné, a preto napadnutý rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p. Žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, preto mu vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania. Tieto si však do doby rozhodnutia odvolacieho súdu neuplatnil (§ 151 ods. 1 O. s. p.) a ich vznik nemal odvolací súd preukázaný ani zo súdneho spisu. Odvolací súd preto žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 Zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).
Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 Zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.